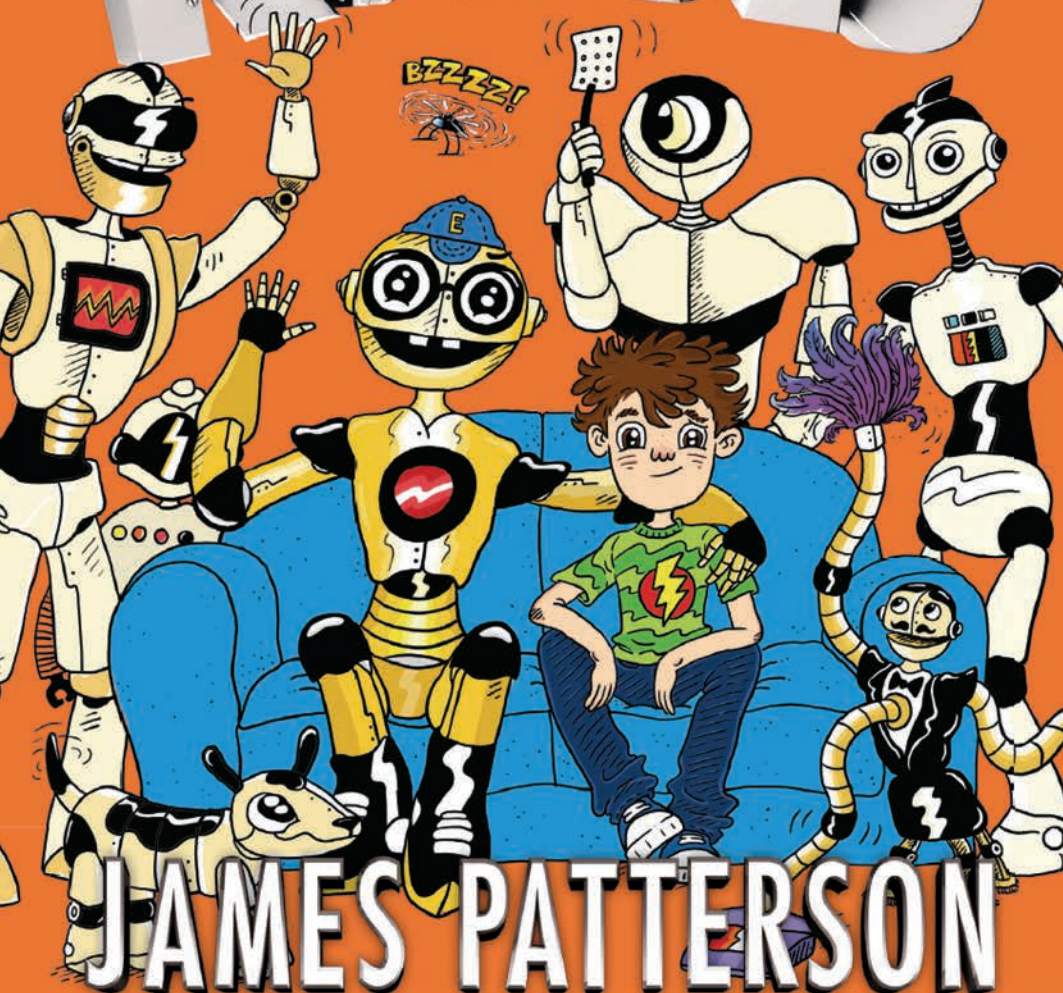

De l'autor d'ELS PITJORS ANYS DE LA MEVA VIDA i EM PIXO

HOUSE OF ROBOTS

JAMES PATTERSON

I CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

Benvinguts a la **House of** **ROBOTS**

Il·lustracions de Juliana Neufeld

Traducció de Laia Font i Mateu

Estrella Polar

Títol original: *House of robots*

© del text: James Patterson i Chris Grabenstein, 2015

© de les il·lustracions: Juliana Neufeld, 2015

© de la traducció: Laia Font i Mateu, 2015

© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: novembre del 2015

ISBN: 978-84-16519-15-6

Dipòsit legal: B.22.520-2015

Imprès per Egedsa

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

Hola, sóc en Sammy Hayes-Rodríguez. Potser heu sentit a parlar de mi... Sóc el nen de qui tothom es riu perquè la meva mare em va fer anar a l'escola amb un robot, el més patètic i penós que li ha passat mai a un nen en tota la història de l'escola. (I tiro enrere fins a la primera escola que es va fundar en aquest país.) Us haig d'explicar una cosa bestial d'aquest robot que es pensa, i no és broma, que és el meu germà.

I endevineu d'on ha tret aquesta idea tan ridícula, el molt burro: de la meva mare!

Encara sort que la Maddie està de part meva.

La Maddie és la millor germana petita que es pot tenir. Oi que té uns ulls blaus increïbles? Ah,

HOLA, SÓC EN TRIP,
L'AMIC D'EN SAMMY.
EN AQUEST CAPÍTOL
NO HI SURTO,
PERÒ IGUALMENT
TREC EL CAP.

vaja, el dibuix és en blanc i negre. Doncs creieu-me: té els ulls més blaus que el llapis blau cel de la capsa grossa de seixanta-quatre colors.

LA MILLOR IDEA QUE HAS TINGUT MAI, LIZ
ABSOLUTAMENT GENIAL!

Això, que la Maddie i jo hem parlat de l'últim projecte de bojos de la mare mentre esmorzàvem, que, és clar, ens ha servit un dels invents extravagants de la mare: l'Esmorzanador.

Prem el botó dels Smacks i els cereals et cauen en un bol, que baixa cap al tallador de plàtans, passa pel

raig de la llet, llisca per sota el molí del sucre i va a parar al dispensador.

Que vols suc de taronja amb els cereals? El botó carbassa.

Però, i això és superimportant, NO premeu els botons del suc de taronja i els Smacks alhora. Feu-me cas. I encara és pitjor si prems Smacks i ous remenats.

MADDIE

La Maddie i jo sempre esmorzem junts abans d'anar-me'n a l'escola. Parlem de tot, encara que sigui dos anys més petita que jo. Això vol dir que ella faria tercer, si anés a l'escola, que no hi va.

Això ja ho explicaré més tard. De debò.

La Maddie sap que de vegades el pare i la mare poden semblar molt sonats. Però la veritat és que, tot i que és més petita, ella controla les coses molt millor que jo.

—Tot anirà bé, Sammy. De debò.

—Però estàs d'acord que la nova idea de la mare és ridícula, oi? Em podria morir de vergonya!

—Espero que no —diu ella—. Et trobaria a faltar. Un munt. I sí, el seu pla és una mica desorbitat...

—Maddie, és tan «desorbitat» que es podria endur el robot aquest a Mart. Podrien excavar roques vermelles tots dos!

I encara no sabeu el pitjor: la mare em va dir que la ximpleria aquesta que vol que faci forma part de l'«experiment més important de la seva vida».

Sí. Només sóc el pobre conillet d'Índies de la meua mare. Segurament m'ha posat enciam per dinar.

CAPÍTOL 2

Amb idees com la del «Dia de dur un robot a l'escola», la mare ha de tenir el cap ple de cacauets, i si fos així no podria ni mirar la Genna Zagoren, una nena de la classe que té al·lèrgia als fruits secs, i per això el meu millor amic, en Trip, no pot dinar mai a la taula de la Genna.

Més endavant us parlaré d'en Trip.

De debò.

Sigui com sigui, és el moment de començar el gran i superimportant experiment de la mare: jo i un cubell d'escombraries que parla i camina anant cap a l'escola. Junts.

—Tu fes veure que és el teu germà —em diu la mare.

—No en tinc cap, jo, de germà.

—Ara sí.

Us ho podeu creure? Jo no.

I el robot què? Perquè no crec que passi gaire des-

apercebut entre els altres nens de la classe, excepte, potser, per Halloween.

La disfressa ja la porta.

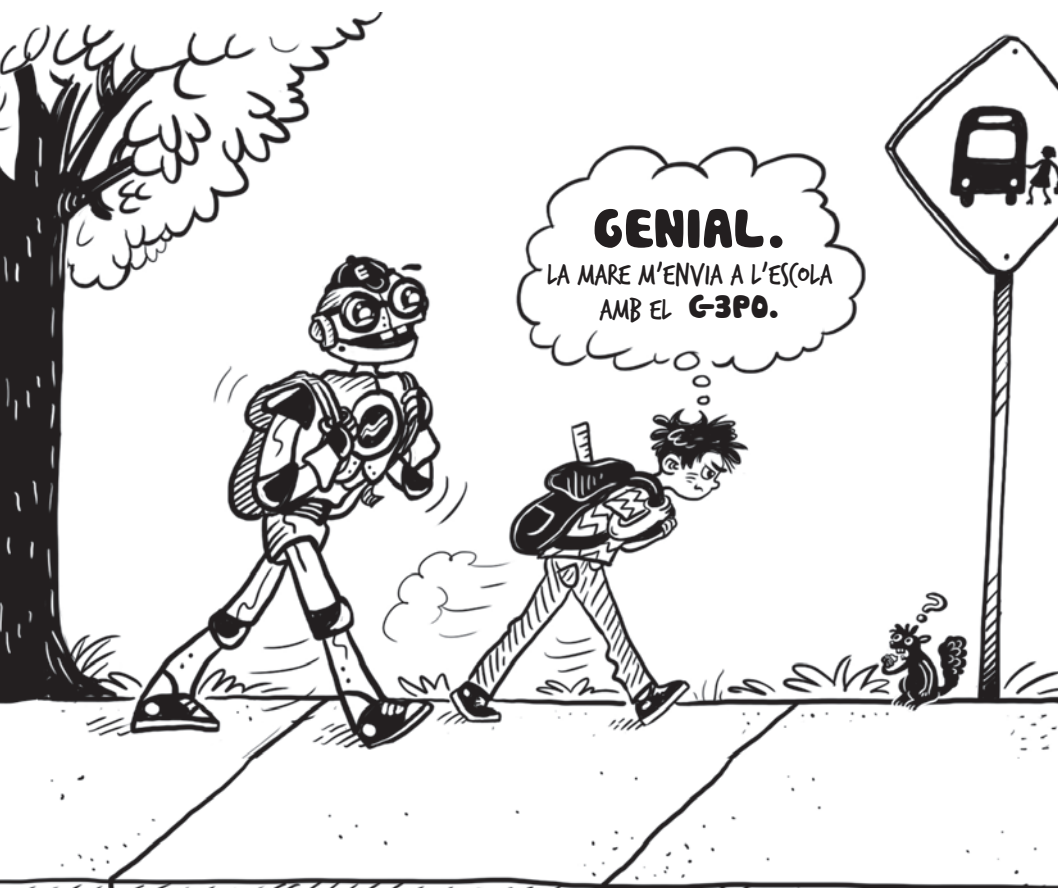

—Bon dia, Samuel —diu l'E quan sortim i anem cap a la parada de l'autobús—. Fa un temps fantàstic per matricular-se.

—Eh?

—Matricular-se. Inscriure's en una institució d'ensenyament, especialment una facultat o universitat.

Abaixo el cap i espero que ningú no es fixi que sóc jo, qui va amb aquest repel·lent.

—No anem a la universitat —remugo—. Només a l'escola.

—Perfecte. Magnífic. Fabulós.

Suposo que la mare encara treballa en el programa de selecció de paraules de l'E. Sento un munt de coses que fan brum-brum mentre aquest trasto enorme camina, més o menys, per la vorera. El robot tira els braços endavant i endarrere com si esquies camp a través pel ciment a càmera superlenta. Sense esquís.

Em fixo que l'E carrega una motxilla encara més grossa que la meva.

Potser hi porta les bateries de recanvi.